

C. N. S. Hansen. Da jeg havde den Ære at indbringe nærværende Lovforslag her i Thinget, udtalte jeg omtrent hvad der kunde være at bemærke i den Anledning. Den Forordningsfrihed, som Grundloven hjemler, vil naturligtvis ogsaa blive benyttet til at danne Assuranceforeninger for faste Eiendomme paa forskjellige Steder i Landet, men den har en væsentlig Hindring i den Bestemmelse i Forordningen af 1792 om en Attest af Pantebogen, naar man udtræder af den almindelige Assuranceforening, idet denne Attest er forbunden med en betydelig Betsning, der vil være op i Forhold til Amternes Størrelse til en 10 a 15,000 Rd., og en saadan Udgift for en begyndende Forening vil naturligvis virke meget hæmmende for den. Jeg skønner ikke, at nærværende Lovforslag staaer i Strid med den Forordning, hvortil den knytter sig, og jeg har derfor troet, at det i den Skikkelse, som det nu har, kunde fremmes uden at gribe forstyrrende ind i de tidligere Lovbestemmelser. Jeg skal ikke udtale mig videre derover for Diebliffet, men afvente den høitærede Justitsministers Udtalelse.

Justitsministeren: Saa ringe dette Lovforslag og dets Betydning end kunde synes at være, saa gjør det dog efter min Formening et ikke ubetydeligt Indgreb i Creditmands Ret. Det gaaer nemlig ud paa at tilstede, at en Panteborger forandrer de Forudsætninger, hvorunder han har stillet sin Eiendom til Sikkerhed for en Gjæld til Krediemand, idet det tillader ham at lade sin Eiendom optage i en anden Brandassuranceforening, end den, hvori den var optagen den Gang, den blev stillet som Pant. Dette kunde nu synes at være uden nogen Betydning,

saafremt disse Brandforsikringselskaber gave samme Sikkerhed som den nu bestaaende Brandforsikring for faste Eiendomme, men herved er at bemærke, at Forordningen af 29de Februar 1792 § 12 udtrykkelig bestemmer, at en Eiendom, der er forsikret i det almindelige Brandforsikringselskab, ikke maa udsættes, før end det for Branddirecteuren godtgøres, at vedkommende Pantecreditor giver sit Samtykke dertil. Idet vedkommende Pantecreditor har udlaaet sin Capital i den paagældende Eiendom, er han saaledes gaaet ud fra, at den Sikkerhed, som er givet derved, at Eiendommen er sikret i en vis Brandforsikringsforening, ikke forandres, men ved nu at vedtage en Lov, som den her foreslaaede, vilde han udsættes for, at den Forudsætning, hvorunder han har udlaaet sin Capital, forandres. Det forekommer mig derfor, at der er en ikke ringe Betænkelse ved at vedtage en Lov som den foreslaaede. Dette gjælder Lovens Indhold. Men ogsaa hvad dens Form angaaer, forekommer den mig at være mindre heldig. Forslaget gaaer nemlig ud paa, at der skal vedtages en Tillægsbestemmelse til Slutningen af § 12 i Forordningen af 1792. Dette er, forekommer det mig, en ganske ny Form for Vedtagelsen af en Lov. En saadan Form er kun forekommen ved enkelte Toldlove, hvor der er vedtaget Tillægsbestemmelser til tidligere Toldlove, men ikke ved andre Love. Denne Mangel kunde imidlertid jo let afhjælpes ved at give Loven en anden Form, men det er, som allerede udtalt, selve Indholdet af Loven, som jeg finder betænkeligt. Dog vil jeg ikke bestemt modsætte mig Loven paa dens nærværende Stadium, men afvente, hvad der af det høitagtede Thing maatte vedtages i denne Henseende.